

ΕΚΚΛΗΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κτα εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
φροντισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δὲ Ναβερύ,
(μετ' εἰκόνων) μετάφρασις Σ. Τ.— ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρω-
σικῆ Ἰβάν Τουργκένιεφ, (συνέχεια), μετάφρασις Β.— Η ΔΕΣΠΟΙ-
ΝΑ ΜΟΝΣΩΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δηλ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆ
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΥΠΟ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Α'

Ἐξομολογήσεις.

— Πόσον εἶμαι εὐτυχής, διότι σὲ βλέπω! ἀνέκραξεν ἡ Αὐγουστίνη Μεϊλλάκ, ριπτομένη εἰς τὸν τράχηλον τῆς φίλης τῆς Λαύρας καὶ περιπτυσσομένη αὐτήν. Σὲ εἶχον εἰς τὸν νοῦν μου καὶ σοὶ ἔγραφον.

— Δός μοι τὴν ἐπιστολήν, διότι ἤδη μοὶ ἀνήκει.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, διότι δὲν περιέχει ἢ τὸ ἥμισυ τῶν μυστικῶν, τὰ ὁποῖα θὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ. Δός μοι τὸν πῖλόν σου. . . Θέλω νὰ μείνης μετ' ἐμοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐχεις τόσην ὠραν ἐδῶ καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶπομεν ἀκόμη τίποτε.

— Θεέ μου! ὑπέλαβεν ἡ Λαύρα μειδιῶσα ἐπιχαρίτως, πρόκειται λοιπὸν περὶ τινος σπουδαίου, τὸ ὅποιον δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς τύχης τῆς δεσποινίδος Μεϊλλάκ;

Ἡ Αὐγουστίνη ὤθησε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς φίλης τῆς θερμάστραν τινὰ καὶ, ἀφοῦ ἐκάθησε πλησίον τῆς, τῇ εἶπε λαβούσα τὰς χεῖράς τῆς·

— Λαύρα, νυμφεύομαι!

— Τοῦτο εἶνε σπουδαῖον, ἀπήντησεν ἡ Λαύρα, πολὺ σπουδαῖον ἀφοῦ λοιπόν, ὡς φαίνεται, θέλεις νὰ μάθω πρῶτη ἐγὼ τὰ μυστικά σου, ἀρχισον, καὶ θὰ σοὶ εἶπω καὶ ἐγὼ ἔπειτα. . .

— Πῶς! καὶ σὺ ἐπίσης;

— Αὐτὸ τὸ καὶ σὺ ἐπίσης εἶνε πολὺ δηκτικόν ἀλλὰ δὲν περᾶζει. Λοιπὸν, νυμφεύεσαι; ἀλλ' εἶσαι εὐτυχής καὶ εὐχαριστημένη διὰ τὴν ἐκλογὴν σου;

— Ἐν ἀνέλπιστον συνοικέσιον, Λαύρα. . . Ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα. . .

— Καὶ ὁ μελλόνυμφός σου;

— Εἶνε ἄνθρωπος ἐξαίρετος, ἀγαθός, εὐφυής καὶ ἀγαπῶν με εἰς ἄκρον.

— Μοὶ ἐπιτρέπεις μίαν ἐρώτησιν, Αὐγουστίνη;

— Ὅσας θέλεις.

— Ποῖας ἡλικίας εἶνε ὁ κύριος; . . .

— Βενιαμὴν Κουρσὺ.

— Ἐξαίρετα! ποῖας ἡλικίας λοιπὸν εἶνε ὁ κύριος Βενιαμὴν Κουρσὺ;

— Τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν.

— Καὶ σὺ, πιστεύω, μόλις εἶσαι δεκαοκτώ;

— Θεέ μου! καὶ δεκαοκτώ, γνωρίζω τί θέλεις νὰ εἴπῃς. Ἀλλ' ἡ δυσανάλογος αὕτη διαφορὰ τῆς ἡλικίας θὰ με ὠφελήσῃ πολὺ μετὰ τινὰ ἔτη, ἐνῶ θὰ ἡμαὶ νέκ εἰσέτι καὶ ἀνθηρὰ, θὰ ἡμαὶ συγχρόνως καὶ σύζυγός ἐνός γέροντος. Θὰ ἀγαπῶ πάντοτε τὸν σύζυγόν μου; Τὸν ἀγαπῶ ἤδη; . . . Ἀληθῶς δὲν ἀγαπῶ τὸν κύριον Κουρσὺ; ἄλλως τε, δὲν εἶνε οὔτε κομψός, οὔτε κοινωκός, οὔτε ὀμιλητικός; εἶνε ὁμῶς ἐντιμὸς καὶ λίαν εὐφυής καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναμαι νὰ καυχηθῶ, διότι θὰ γίνω σύζυγός του, ἀλλ' οὐχ ἤττον δὲν δύναμαι οὐδὲ νὰ ἐρυθριάσω διὰ τοῦτο. Ἄλλως τε, ἐλπίζω ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς μου, θὰ με-

ταβάλω τὰς ἔξεις του. Τὸ μόνον, τὸ ὀπίστον μ' εὐχαριστεῖ εἶνε ὅτι εἶνε πλούσιος, καὶ οὕτω πραγματοποιεῖται τὸ ὄνειρόν μου. Πολλάκις ἐφθόνησα τὰς φίλας μου ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ἐδύναντο νὰ δαπανῶσιν ἀφειδῶς χρήματα καὶ ἐκ τούτου ἠνθόνησα ὅτι διὰ τῶν χρημάτων κατορθοῦται τὸ πᾶν καὶ ὅτι ἄνευ αὐτῶν δὲν δύναται τις νὰ ἀπολαύσῃ οὔτε μεγαλοπρεπῆ μέγαρα, οὔτε πολυτελῆ ὀχήματα, οὔτε πολυτίμα κοσμήματα. Ὁ πατήρ μου εἶνε σχεδὸν πτωχός, Λαύρα! Καίτοι ἡ ἱκανότης του εἶνε γνωστὴ, οὐχ ἤττον δὲν ἐδυνήθη νὰ πλουτήσῃ διὰ τοῦ δικηγορικοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε νέκ, ὁ δὲ πατήρ μου μ' ἐνεπιστεύθη εἰς τινὰ παιδαγωγόν, τὴν κυρίαν Ραμῶ, καὶ ἀληθῶς οὐδενὸς ἐφείσθη διὰ τὴν ἀνατροφὴν μου· ἔχαιρε δὲ μεγάλως διὰ τὰς προόδους μου, καθόσον ἐσκέπετο ὅτι ἡ ἐπιμεμημένη ἀνατροφή μου θὰ ἐπέιχε τόπον προικός. Ἀλλ' ὅτε μετὰ τὸ πέρασ τῶν σπουδῶν μου ἐδυνήθη νὰ σπουδάσῃ τὸν χαρακτήρα μου, ἐξεπλάγη μεγάλως ἡ μᾶλλον ἐλυπήθη διὰ τὰς περὶ τοῦ κόσμου θετικὰς ἰδέας μου. Σοὶ εἶπον ἤδη, Λαύρα, ὅτι ὁ πατήρ μου εἶνε πεπαιδευμένος ἄνθρωπος καὶ ὁ θάνατός του θ' ἀφήσῃ κενὸν δυσαναπλήρωτον. Τὸν ἀγαπῶ χωρὶς νὰ τον ἐνοῶ καὶ τὸν θαυμάζω χωρὶς νὰ θέλω νὰ τον μιμηθῶ. Τὰ στοιχεῖα τ' ἀποτελοῦντα τὴν εὐτυχίαν μας εἶνε ὅλως διάφορα. Ὅταν συζητῶμεν, δὲν ἐννοοῦμεθα ἢ μᾶλλον ὅταν συζητῶ μετ' αὐτοῦ, ἀπομακρύνομαι πολὺ τοῦ θέματος καὶ διὰ πολλῶν περιστροφῶν τῷ δεικνύω τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἦνέ τις πλούσιος. Μισῶ τὰς λιναὺς ἐσθῆτας καὶ τὰ εὐτελῆ ἐπιπλά. Πολλὰί φίλαι μου ἐνυμφεύθησαν ἄνδρας διακεκριμένους καὶ ἐπιστήμονας· ἀλλ' ἐγὼ τὸ ὄνειρόν μου ἦτο πάντοτε νὰ νυμφευθῶ ἕνα πρίγκηπα μυριόπλουτον. Ἡμέραν τινὰ ἔμπορός τις ἑκατομμυριούχος ἀνέθηκεν εἰς τὸν πατέρα μου δικαστικὴν τοῦ τινὰ ὑπόθεσιν, τὸ δ' ἐσπέρως ὁ νέος πελάτης ἐδείπνησε παρ' ἡμῖν, εἶδε τὴν φίλην σου καὶ ἐζήτησεν αὐτήν εἰς γάμον.

— Καὶ συγκατετέθης ἀμέσως;

— Ἐδίστασα μὲν ἐπ' ὀλίγον, διότι ὁ πατήρ μου ἠναντιοῦτο εἰς τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας τοῦ κυρίου Κουρσὺ· ἀλλ' ἐπὶ τέλους·— «Πάτερ μου, τῷ εἶπον, σπανίως δύναται τις νὰ ἦνε εἰκοσιπενταετής, καὶ συγχρόνως ἑκατομμυριούχος, καὶ ἰδίως νὰ νυμφευθῇ νέκν ἄνευ προικός. Τοιοῦτου εἶδους γάμους ἀναγινώσκωμεν πολλάκις εἰς τὰ μυθιστορήματα, ἀλλὰ δὲν ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ὁ κύριος Κουρσὺ εἶνε κάτοχος κολοσσιαίας περιουσίας καὶ δύναται νὰ κατορθώσῃ τὸ πᾶν. Ἀγαπῶ τὰς διασκεδάσεις, τοὺς χορούς, τὰ θέατρα, τοὺς περιπάτους. Ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα ἀρκεῖ δι' ὅλα ταῦτα!

— Ἀλλ' ὁ κύριος Κουρσὺ δὲν κατοικεῖ εἰς Παρισίους.

— Αἱ! δὲν κατοικεῖ ὅλος ὁ κόσμος εἰς Παρισίους; καὶ ἐν τούτοις ἂν δὲν κατοικῇ, θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ.

— Ἀλλ' ὁ χαρακτήρ του εἶνε σκεπτικὸς καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μελέτην.

— Θὰ τον ἀφίνω ἡσυχον εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐνῶ ἐγὼ θὰ κάθημαι εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Πρόεξε καλὰ, Αὐγουστίνη! . . . Πρόκειται περὶ τοῦ παντός. . .

— Τὸ γνωρίζω, πάτερ μου, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι ὁ κύριος Κουρσὺ παρέχει ὅλα τὰ ἐχέγγυα τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν προσδοκῶ.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ μετανοήσῃς;

— Ἐνταῦθα, Λαύρα, ἀνοίγω παρένθεσιν. . . Ἡμῖν πραγματικῶς βεβαία ὅτι δὲν θὰ μετανοήσω καὶ δὲν θὰ λυπηθῶ; . . . Πρὸ δύο ἀκριβῶς ἐτῶν εἰς τὸ μέγαρον τῆς κυρίας Λαγρανδ, μιᾶς τῶν ἐπιστηθιωτέρων φίλων τῆς μητρός μου, συνήνησα νέον τινὰ πεπροικισμένον ἀληθῶς μὲ ἐπίζηλα καὶ σπάνια προτερήματα. Ἦτο ὄρφανός καὶ σχεδὸν πτωχός, ἠτομαζέτο δὲ νὰ ἀπέλθῃ εἰς Κίναν, ἐνθα ἔμελλε νὰ ἐξασκῆσθῃ τὴν ἐπιστήμην του. Ἐξήλθομεν πολλάκις εἰς περίπατον καὶ ἐχορευόμεν μαζῇ. Τέλος πάντων ἡσθάνθην διὰ τὸν νέον τοῦτον ἰδιαιτερον ὅλως ἐνδιαφέρον, καθὼς καὶ ἐκεῖνος δι' ἐμέ· καθόσον, ὡσάκις εὕρισκετο πλησίον μου, ἐφαίνετο ἐκ τῶν τρόπων του ὅτι ἡσθάνετο ἀπερίγραπτον εὐτυχίαν καὶ κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως μ' εὐχαριστήσῃ τὸ συνήθως αὐστηρὸν καὶ σκυθρωπὸν πρόσωπόν του περιεβάλλετο αἴφνης δι' ἐπιχαρίτου μειδιάματος, ὅτε τὸ βλέμμα του συνήντα τὸ ἰδικόν μου. Τέλος πάντων ὁ νέος οὗτος εἶχε, πλὴν τῆς περιουσίας, πάντα τὰ προτερήματα ἐκεῖνα, ἅτινα ἀποτελοῦσι πάντοτε ἄνθρώπου τὴν εὐτυχίαν. Ἦτο εὐγενής, ὠραῖος, ἠθικός, γενναῖος. Καίτοι δὲ συνήθως σιωπηλός, οὐχ ἤττον, ὡσάκις ἤθελεν, ἐφαίνετο ὀμιλητικός. Ὅχι, δὲν τὸν ἠγάπων Λαύρα. Ἀλλ' ἐσπέραν τινὰ, ὅτε ἐπανήλθομεν ἐκ τοῦ περιπάτου, ὁ Λέων—οὕτως ὠνομαζέτο—ἦτο εἰς ἄκρον μελαγχολικός. Αἴφνης, χωρὶς οὐδ' ἐγὼ νὰ το ἐννοήσω, ἤρπασε τὴν χεῖρά μου καὶ προσηλώσας ἐπ' ἐμοῦ τοὺς πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς του·

— Δεσποινίς, μοὶ εἶπεν, αὐριον ἀναχωρῶ· ἡ ἀπουσία μου θὰ διαρκέσῃ τοῦλάχιστον πέντε ἔτη. Ὅταν ἐπιστρέψω, ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἔχω πλέον ἐξασφαλίσαι τὴν τύχην μου. Δύναμαι ὁμῶς νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ μ' ἐνθυμῆσαι;

— ὦ! βεβαίως, ἀπήντησα εἰς ἄκρον συγκεκινημένην.

— Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μ' ἐνθυμῆσαι ἀπλῶς ὡς ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον τυχαίως ἐγνωρίσεις εἰς τὰς συναναστροφάς. Ἡ ἀνάμνησίς μου θέλω νὰ μείνῃ ἐγκεχεχραγμένη εἰς τὸν νοῦν σου. . . Μ' ἐννοεῖς; Θέλω σὺ μόνον νὰ πραγματοποιήσῃς τὰ ὄνειρά μου. . . Διότι ἔχουσι δίκαιον ὅσοι λέγουσιν ὅτι τὸ ταξείδιον εἶνε δεύτερος θάνατος.

— Ἀχ! Λαύρα, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἡσθάνθην συγχρόνως ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀνέκφραστον χαρὰν μεμιγμένην μετὰ λύπης. Ἐνόμιζον ὅτι ὁ Λέων ἦτο ὁ ὠραιότερος

νός του κόσμου και ότι αυτός και μόνος προώρισταί να με καταστήσῃ εὐτυχῆ. Μ' ἐθεώρει μετὰ βλέμματος τρυφεροῦ, εἰς τὸ ὅποιον δὲν ἐδυνήθη ἐπὶ πλέον ν' ἀντιστῶ.

— Νὰ ἐπιστρέψῃς, Λέων, νὰ ἐπιστρέψῃς, ἐπιθύρησα, θὰ σε περιμένω . . .

Μόλις ἐπρόφερα τὰς λέξεις ταύτας, καὶ ἀμέσως κατελήφθην ὑπὸ φόβου. Ἡ καρδιά μου ἐπαλλε σφοδρῶς καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐλησμώνησα τὰ φιλόδοξά μου ὄνειρα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἤσθανόμην ὅτι ἡγάπων τὸν Λέοντα . . .

Ἐτηρήσαμεν ἀμφοτέροι σιωπῆν.

Μετ' ὀλίγον ἡ συναναστροφή ἐγένετο ζωηρά. Ὁ Λέων ὠμίλει, παρὰ τὸ σύνηθες, μετ' εὐφραδείας καὶ χάριτος, πάντες δὲ κεχηνότες παρετήρουν αὐτόν, ἰδίως δὲ ἡ κυρία Λαγρὰνδ δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοιαύτην αἰφνιδίαν μεταβολήν. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἤσθανόμην ἐν ἐμοὶ ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ὁ πατήρ μου μ' ἐνηγκαλίσθη καὶ μοι εἶπεν

— Ὁ Λέων ἔχει προτερήματα, τὰ ὁποῦτα δύνανται νὰ καταστήσωσιν ἐντελῶς εὐτυχῆ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἐκλέξει διὰ σύζυγόν σου.

Ἠννόησε, φαίνεται, τὰ πάντα. Ὅπως δὴποτε, ἐπροτίμησα νὰ σιωπήσω ἢ νὰ ἔλθω εἰς συνομιλίαν, ἢ ὁποῖα ἐδύνατο ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν μου.

Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἐκοιμήθην ποσῶς.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Λέων μὰς ἀπεχαιρέτισε.

— Πιστεύω καὶ ἐλπίζω, μοι εἶπεν ἀναχωρῶν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπανῆλθον μετὰ τοῦ πατρός μου εἰς Παρισίους. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἑξ μηνῶν ἔμαθον παρὰ τῆς σεβαστῆς φίλης μου Λαγρὰνδ ὅτι ἔλαβεν ἐπιστολήν παρὰ τοῦ Λέοντος, δι' ἧς παρεκάλει αὐτήν νὰ μοι ὑπομνήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ὁμολογῶ ὅτι εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις δὲν ἤσθανόμην τὴν γλυκύτητα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἤσθανόμην ὅτε ἦτο πλησίον μου. Παρῆλθον ἑξ μῆνες χωρὶς νὰ μάθω τι παρ' αὐτοῦ. Τοῦτο μὲ δυσπρόστησεν. Ἄλλως τε, ὁ χρόνος τὰ πάντα θεραπεύει καὶ, ὁσάκις ἀνεμιμησκόμην τῆς παρελθούσης διαγωγῆς μου, ἠρρυθρίων, αἰσθανομένη τύψιν συνειδότης ἢ μᾶλλον μεταμέλειαν διὰ τὸ πάθος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μικροῦ ἐδέησε νὰ ριζωθῇ εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ νὰ ἐξαλείψῃ τοῦ νοός μου τὰς ὄνειροπόλους περὶ μέλλοντος ἐλπίδας μου. Εἰς τοιαύτην θέσιν εὐρίσκοντο τὰ πράγματα, ὅτε ὁ κύριος Κουρσὺ ἐζήτησε τὴν χεῖρά μου. Ἦδη ἐνόηεις, Λαύρα, διατὶ ὁ πατήρ μου μὲ ἠρώτησεν ἂν ἦμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ μετανοήσω. Εἶχεν ὑπ' ὄψει τοῦ τὸν Λέοντα.

— Λαύρα, ἐσκέφθην κ' ἐγὼ ἐπὶ πολὺ! Ἐφαντάσθην ὅτι, ἂν ἐνυμφεύομην τὸν ὠραιότερον αὐτὸν νέον, θὰ κατάρκουν ὑπ' ἐνοίκιον πτωχικὴν τινα οἰκίαν, θὰ εἶχον μίαν καὶ μόνην ὑπηρετρίαν, θὰ προσεπορίζομην τὰ πρὸς τὸ ζῆν μετὰ μεγάλης οικονομίας, θὰ ἐστερούμην τῶν διασκεδάσεων, τῶν περιπάτων, τῶν χορῶν καὶ τέλος θὰ εἶχον σύζυγον ἐργαζόμενον νυχθήμερα καὶ μὴ

δυναμένον ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συζύγου του· ἐνθ', εἰς ἀντίθεσιν τῆς εἰκόνας ταύτης τῆς φαντασίας μου, ἠγείρετο ἐνώπιόν μου τὸ φάσμα τοῦ κυρίου Κουρσὺ μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρα του, μετὰ τὰς ἀμάξας του, μετὰ τὰς διασκεδάσεις του, μετὰ τοὺς χορούς του, μετὰ τὰ θεάτρα του καὶ τέλος μετὰ ὅλην τὴν πολυτέλειαν, τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἡ παρούσα γενεά. Τί τα θέλεις, φίλη μου. Ἀγαπῶ τὴν πολυτέλειαν καὶ ἀπεφάσισα νὰ νυμφευθῶ τὸν κύριον Κουρσὺ.

— Ναί, ἀγαπᾷς τὴν πολυτέλειαν, ἀπήντησεν ἡ Λαύρα, καθήσασα πλησίον τῆς Αὐγουστίνης καὶ θεωροῦσα αὐτὴν προσεκτικῶς. Λοιπὸν ὡς οὐδὲν λογιζέσαι τὸ ὄνομα ἐνός ἐπιστήμονος, τὸν ὅποιον πάντες οἱ ἄνθρωποι γνωρίζουσι καὶ ὑπολήπτονται; Ἄλλως τε, πιστεύσόν μοι ὅτι νυμφευομένη μίαν νέαν, δεκαοκτῶ μόλις ἐτῶν, ἄνδρα τεσσαρακοντούτην καὶ πλέον, ὁ γάμος οὗτος δὲν δύναται νὰ εὐδοκηθῇ, διότι αἱ ἰδέαι τοῦ ἀνδρός θὰ διαφέρωσι πολὺ τῆς γυναικὸς ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας. Θὰ ἐνδῶση κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς ὀρέξεις τῆς συζύγου του, ἐκλαμβάνων αὐτὴν ὡς παιδίον, ἀλλ' ἐπὶ τέλος θ' ἀναλάβῃ τὴν θέσιν του καὶ θὰ τὴν ἀναγκάσῃ ν' ἀκολουθῇ τὰς ἰδίας του ὀρέξεις. Δὲν γνωρίζω οὔτε τὸν κύριον Κουρσὺ οὔτε τὸν Λέοντα· οὐχ ἤττον, ἂν ἦμην εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἐπροτίμων τὸν τελευταῖον. Ἡ ματαιότης σκοτίζει τὸ πνεῦμα καὶ σκληρύνει τὴν καρδίαν. Τὴν ἀληθῆ καὶ ἄδολον εὐτυχίαν, ἢ ὁποῖα δύναται νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆς ἐν συζυγικόν ζεύγος, μόνον εἰς τὸν Λέοντα δύναται τις ν' ἀνεύρῃ καὶ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ θὰ ἐναπέθετον, ἂν ἦμην εἰς τὴν θέσιν σου, τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας τοῦ ὄνειροπόλου μέλλοντός μου.

— Ἄλλὰ δὲν θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ στενωχωρηθῆς διὰ τὴν ζῶν ταύτην;

— Διόλου· ὅταν ὑπάρχῃ ἀληθὴς ἔρως, δὲν δύναται νὰ συμβῇ τοιοῦτόν τι. Ἄκουσον· καὶ εἰς ἐμὲ συνέβη τι ὅμοιον μετὰ τὸ ἰδικόν σου. Σοὶ ὁμολογῶ δὲ ἀνευθριάτως ὅτι ἀγαπῶ τὸν Παῦλον Βαρθιέ, τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην καὶ συμπαθῆ καρδίαν. Καὶ τί περιουσίαν ἔχει; θὰ μ' ἐρωτήσῃς ἴσως. Οὐδεμίαν· καὶ ὁμῶς δι' ἐμὲ ἔχει ἀρκετήν. Οὐδέποτε ἤσθανθην ἐν τῇ καρδίᾳ μου τοσαύτην γαλήνην καὶ ἡρεμίαν. Δὲν ἀγνοῶ ὅτι καὶ λύπαι πολλὰς θὰ αἰσθανθῶ καὶ στερήσεις θὰ ὑποστῶ· ἀλλὰ πάντα ταῦτα θεραπεύει ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ συζύγου σου. Δὲν θὰ ἦμην τόσῳ ἀνόητος νὰ ὑπολογίσω ἐκ τῶν προτέρων τὰς συνεπείας τοιοῦτου συνοικεσίου. Ὁ Παῦλος εἶνε κατὰ πάντα ἔτη μεγαλειότερός μου· ἀμφοτέροι εἴμεθα νέοι καὶ ἔχομεν ἰκανὸν διάστημα νὰ διατρέξωμεν θὰ ἀγαπώμεθα ἀμοιβαίως, ἢ δὲ ἀγάπῃ καὶ ἡ ἀφοσίωσις θ' ἀντικαθιστῶσι τὰς στερήσεις τῆς ζωῆς μας. Ἄλλως τε, ἡ προῖξ μου, ἐνούμενη μετ' ἐκείνης τῆς μητρὸς τοῦ Παύλου, ἀποτελεῖ περιουσίαν ἐκ διακοσίων χιλιάδων φράγκων, μετὰ τὰ ὁποῖα θὰ ζήσωμεν ἀνέτως. Καὶ ἔ-

πειτα, χάριν οικονομίας, θὰ κατοικήσωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ὁ Παῦλος ἔχει ἐν κτήμα πλησίον τοῦ Haussois . . .

— Τοῦ Haussois! ἀνέκραξεν ἡ δεσποινὴς Μεϊλλάκ, ἀλλὰ τότε θὰ εἴμεθα γείτονες, διότι ἐκεῖ πλησίον εἶνε τὰ κτήματα τοῦ κυρίου Κουρσὺ καὶ τὸ βιομηχανικόν του καταστήμα.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ἡ Λαύρα. Ἐνθ' ὁ σύζυγός σου θ' ἀσχολῆται εἰς τὰς κερδοσκοπικὰς του ἐπιχειρήσεις, ἡμεῖς θὰ τρέχωμεν εἰς τοὺς ἀγρούς, θὰ συλλέγωμεν τὰς μελίσσας εἰς τὰς κυψέλας των, τοὺς λαγιδεῖς εἰς τὰς τρώγλας των καὶ θὰ ἐπιμελώμεθα τὰ ἄνθη μας. Ὁ Παῦλος ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ἄνθη. Ἐχει ἐξυμνήσει τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως δι' ὠραιωτάτων στίχων καὶ ζωγραφίσει θαυμασίως τὰ ὠραιότερα τοπία τῶν μερῶν ἐκείνων. Προσέτι δὲ εἶνε καὶ ἐξαιρετικὸς μηχανικός· ἔχει σχεδιογραφῆσει πολλὰς οἰκίας τοῦ χωρίου ἐκείνου.

Ἐπεσκέφθην ἤδη μετὰ τῆς πενθερᾶς μου τὴν ἐν Haussois οἰκίαν μας. Ἐξέλεξα ἤδη καὶ τὴν θαλαμηπόλον μου, μίαν ὠραίαν καὶ δροσερὰν χωρικὴν τῆς ἡλικίας μου, ὀνομαζομένην Μαργῶ. Τὰ πάντα ἐκεῖ εἶνε ἀπλᾶ καὶ συνάμα θελκτικά. Τόσῳ δὲ εἴμαι συγκεκινημένη ἐκ τῆς χαρᾶς μου, ὥστε αἰσθάνομαι τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Δὲν ἐπίστευόν ποτε ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μοι ἔδιδε τόσην εὐτυχίαν. Ἄλλὰ σὺ, κυρία ἐκατομμυριοῦχος, περιγελάς διὰ τὰς ἀπλᾶς ταύτας καὶ πτωχικὰς διασκεδάσεις!

— Δὲν τὰς περιγελῶ καθόλου, ἀπήντησεν ἡ Αὐγουστίνη, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι αὐταὶ δὲν μ' εὐχαριστοῦν· οὐχ ἤττον, ἐάν ποτε λάβω τὴν ἐλαχίστην ἀνάγκην, θὰ ἔλθω εἰς σέ, διότι σὺ μόνη θὰ μὲ παρηγορήσῃς. Βλέπεις ὅτι ἡ θεῖα Πρόνοια περὶ πάντων φροντίζει καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἠδὲ ὁκένησεν ὥστε νὰ γίνωμεν γείτονες.

Καὶ αἱ δύο νέαι ἐνηγκαλίσθησαν περιπαθῶς.

— Θὰ μὲ ἀγαπᾷς πάντοτε, Λαύρα, ὅτι δὴποτε καὶ ἂν συμβῇ, δὲν εἶνε ἀληθές; ἠρώτησεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Ὡ! πάντοτε. Καὶ πότε νυμφεύεσαι;

— Μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης; ἀλλὰ σὺ μὲν θὰ νυμφευθῆς εἰς Παρισίους, ἐγὼ δὲ εἰς τὸ χωρίον. Πικροῦ ἀντιθεσις! Τοῦλάχιστον εἶθε νὰ ὁμοιάσωμεν εἰς ἐν καὶ μόνον, εἰς τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ Λαύρα ἠγέρθη, ἢ δὲ Αὐγουστίνη περιεπτύξατο αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὴν ἐθεώρει ἐπὶ πολὺ μετὰ βλέμματος, ἐμφαινόντος βαθεῖαν λύπην. Ἀνελογίσθη πρὸς στιγμὴν πᾶν ὅτι διηγήθη εἰς αὐτὴν ἡ Λαύρα καὶ παρέβαλε τὴν θέσιν της πρὸς τὴν ἰδικὴν της. Αὕτη μὲν ἐνυμφεύετο ἄνθρωπον, ὑποσχόμενον αὐτῇ πάσας τὰς ἀπολαύσεις τοῦ πολυτελοῦς βίου, ἢ δὲ Λαύρα ἄνδρα τῆς ἐκλογῆς της. Ἄλλὰ δὲν ἐλυπεῖτο καθόλου διὰ τοῦτο.

Ἐκπαιδευθεῖσα ἐν τινι παρθεναγωγείῳ τῶν Παρισίων, συνείησε νὰ βλέπῃ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς πολυτελείας· ἤθελε

ν' ἀπολαμβάνη ὧν τῶν ἀπολάσεων τοῦ κόσμου, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡγάπα ὑπερβαλλόντως τὴν πολυτέλειαν, χωρὶς νὰ φροντίζη ποσῶς περὶ τῶν μέσων, ἅτινα αὕτη ἀπαιτεῖ.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἡγάπα ἐμμανῶς τὴν Αὐγουστίνην καὶ ἠσθάνετο μυχιὰν εὐγνωμοσύνην, βλέπων αὐτὴν ἀνταποκρινομένην εἰς τὸν ἔρωτά του, ὅστις δὲν εἶχε καθόλου τὸ ἐπαγωγὸν ἢ μάλλον εἶπε τὸ μεθυστικὸν ἐκεῖνο ἄρωμα τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Οὐχ ἤττον, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς του ἡγάπησεν, ὁ ἔρωσ του οὕτος, καίτοι δυσανάλογος πρὸς τὴν ἡλικίαν του, ἐφαίνετο παράφορος καὶ ζωηρός. Πολλάκις συμβαίνει ὥστε ὁ ἔρωσ τῆς ὀρίμου ἡλικίας νὰ ἦνε ἐμμανέστερος τῆς νεανικῆς. Οὐδὲν ἦσαν, ἵνα ὁμολογήσωμεν τὴν ἀλήθειαν, ὁ κύριος Κουρσὺ, νυμφευόμενος τὴν Αὐγουστίνην Μεϊλλάκ, θὰ καθίστατο διὰ παντός ἢ δυστυχῆς ἢ εὐτυχῆς.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΜΒ'

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἦτο μόνη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, καθημένη ἐντὸς θρονίου. Ἀνέπνεεν ὕδωρ τῆς Κολωνίας. Ποτήριον ὕδατος ἐξ ἀνθους πορτοκαλέας ἔκειτο ἐπὶ τραπέζης πλησίον ταύτης. Ἦτο ἀνήσυχος καὶ ἐφαίνετο ἐστενοχωρημένη. Ὁ Λαβρέτσκις εἰσῆλθεν.

— Ἐπεθύμησες νὰ με ἴδῃς ; εἶπε χαιρετίσας ψυχρῶς.

— Ναι, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία Δημητρίεβνα. Καὶ κατέπιεν ὀλίγον ἐκ τοῦ ποτοῦ τῆς. Ἐμαθα ὅτι ὑπῆγες κατ' εὐθείαν εἰς τὴν θείαν μου καὶ σὲ παρεκάλεσα νὰ περάσῃς καὶ ἐπ' ἐδῶ. Ἐπιθυμῶ νὰ συνομιλήσω μαζί σου. Κάθισε, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἀνέπνευσε.

— Εἰξεύρεις, ἐξηκολούθησεν, ὅτι ἡ σύζυγός σου ἦλθε ;

— Τὸ εἰξεύρω, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις.

— Ναι, ναι, δῆλα δὴ, ἦλθεν ἐδῶ καὶ τὴν ἐδέχθη. Περὶ αὐτοῦ ἤθελα νὰ σοὶ ὁμιλήσω. Εἰμπορῶ νὰ εἶπω, χάριτι θεῆς, ὅτι εἶμαι ἀξία τῆς γενικῆς ὑπολήψεως καὶ ἀντὶ οὐδενὸς θὰ ἔπραττον ἀνάρμοστόν τι πρᾶγμα. Καίτοι προσεῖδον ὅτι τοῦτο θὰ σὲ δυσηρέσσει, ἐν τούτοις δὲν ἠδυνάμην νὰ μὴ τὴν δεχθῶ. Εἶναι συγγενῆς μου, ἀπὸ σέ· φαντάσου ἂν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μου. Ὅποῖον δικαίωμα εἶχον διὰ νὰ μὴ τὴν δεχθῶ ; Συνομολόγησε.

— Ἐχεις ἀδικον ν' ἀνησυχῆς, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις. Ἐπραξες κάλλιστα. Οὐδὲν νὰ ἐμποδίσω τὴν Βαρβάραν Παυλόβναν νὰ βλέπῃ τὰς φίλας τῆς. Δὲν εἰσῆλθον δὲ εἰς τὸ δωμάτιόν σου σήμερον, διότι δὲν ἤθελον νὰ τὴν συναντήσω. Ἴδου τὸ πᾶν.

— Ἄ ! πόσον χαίρω ὅτι ἀκούω αὐτὸ ἀπὸ τὸ στόμα σου ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία

Δημητρίεβνα. Ἄλλως τε δὲν ἐκπλήττομαι διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα Ἡ ἀνησυχία μου δὲν πρέπει νὰ σ' ἐκπλήττη, διότι εἶμαι γυνὴ καὶ μήτηρ. Μεταξὺ σοῦ καὶ τῆς γυναικὸς σου δὲν εἰμπορῶ νὰ γείνω κριτής, τὸ εἶπον καὶ εἰς ἐκείνην. Εἶναι πολὺ ἀξιαγάπητος καὶ πολὺ εὐχαριστεῖται τις μαζί της.

Ὁ Λαβρέτσκις ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς καὶ ἤρξατο νὰ στρέφῃ τὸν πῖλόν του.

— Ἐκτὸς τούτου ἤθελον ἀκόμη νὰ σοὶ εἶπω, προσέθηκεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα πλησιάζασα ὀλίγον τοῦτον, ἂν ἔβλεπες πόσον ἡ στάσις τῆς ἦτο μετριόφρων καὶ σεβασμια! Συνεκινεῖτο κάνεις ὅταν τὴν ἔβλεπεν. Ἄν τὴν ἤκουες πῶς ὀμιλεῖ διὰ σέ ! « Εἶμαι, εἶπε, πολὺ ἔνοχος πρὸς αὐτόν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐκτιμῶσω, εἶναι ἄγγελος καὶ ὄχι ἄνθρωπος. » Ναι, ναι, ἔτσι εἶπεν ἄγγελος Μετανοεῖ πολὺ. Λόγον τιμῆς, οὐδέποτε εἶδον ὁμοίαν μετάνοιαν.

— Ἀλήθεια, Μαρία Δημητρίεβνα, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις, πολὺ περίεργος εἶμαι νὰ μάθω ἔν πρᾶγμα· λέγουν ὅτι ἡ Βαρβάρρα Παυλόβνα ἔψαλεν ἐδῶ. Μήπως τοῦτο συνέβη κατὰ τὴν ὥραν τῆς μετανοίας τῆς ;

— Ἄ ! δὲν ἐντρέπεσαι νὰ ὀμιλήσῃς ἔτσι ; Ἐψαλε καὶ ἔπαξε κλειδοκύμβαλον μόνον διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, ἐπειδὴ ἐπιμόνας τὴν παρεκάλεσα καὶ οὕτως εἶπεν τὴν διάταξά. Τὴν ἔβλεπον τόσον λυπημένην, ὥστε ἠθέλησα νὰ τὴν διασκεδάσω, ἔπειτα δὲ εἶχα ἀκούσῃ νὰ λέγουν ὅτι παίζει καὶ ψάλλει πολὺ ὠραῖα. Ἄλλ' εἶναι ἐντελῶς λυπημένη. Ἐρώτησε μάλλον τὴν Γεδωνόφσκην. Κατεβλήθη πλέον. Καὶ σὺ τὴν κατηγορεῖς !

Ὁ Λαβρέτσκις ἀνήγειρε τοὺς ὤμους.

— Καὶ τί ἀγγελοῦδι ποῦ εἶναι ἡ Ἄδα σου ! ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα, τί χαριέστατον κοράσιον, πόσον εὐφυῆς εἶναι, πῶς ὀμιλεῖ τὰ γαλλικὰ ! Ἐννοεῖ καὶ τὰ ρωσικὰ. Μὲ εἶπε θεῖαν τῆς. Δὲν εἶναι ἀγρία ὅπως τὰ συνομηλικὰ τῆς, διόλου. Σοῦ ὁμοιάζει δὲ καταπληκτικῶς ! Οἱ ὀφθαλμοί, αἱ ὀφρυῖς, ἀπαράλλακτα ὡς τὰ ἰδικὰ σου. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἀγαπῶ αὐτῆς τῆς ἡλικίας τὰ παιδιά, ἀλλ' ἡ κόρη σου μὲ κατέθελες.

— Μαρία Δημητρίεβνα, εἶπεν αἰφνης ὁ Λαβρέτσκις, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σ' ἐρωτήσω : Διατί λαμβάνεις τὸν κόπον διὰ νὰ μοὶ ὀμιλήσῃς τοιουτοτρόπως ;

— Διατί ; — Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἀνέπνευσε ὕδωρ τῆς Κολωνίας καὶ ἔπιεν ἀκόμη ὀλίγον ἐκ τοῦ ποτοῦ τῆς. — Ἄλλ' ὀμιλῶ τοιουτοτρόπως. . . διὰ . . . διότι . . . εἶμαι συγγενῆς σου. Λαμβάνω μέγιστον ἐνδιαφέρον δι' ὅτι σὲ ἀποβλέπει. Εἰξεύρω ὅτι ἔχεις ἐξάριτον καρδίαν. Ἄκουσε, ἐξάδελφέ μου, ἐπὶ τέλους εἶμαι ἄπειρος γυνὴ καὶ δὲν ὀμιλῶ ἀνωφελῶς. Συγχώρησον ! συγχώρησον τὴν σύζυγόν σου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας ἐπληρώθησαν αἰρνιδίως δακρύων.

— Σκέφθητι, προσέθηκεν, ἡ νεότης, ἡ ἀπειρία, ἴσως τὰ κακὰ παραδείγματα, ἡ ἔλλειψις μητρὸς διὰ νὰ τὴν καθοδηγῇ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. . . Συγχώρησέ την, Θεόδωρε Ἰβάνοβιτς, ἀρετὰ ἐτιμωρήθη.

Τὰ δάκρυα ἤρξαντο νὰ ῥέωσιν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας, ἅτινα δὲν ἀπέμαζε, διότι ἡγάπα νὰ κλαίῃ. Ὁ Λαβρέτσκις ἐκάθητο ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθράκων.

— Θεέ μου ! διελογίζετο, τί βάσανος ! τί ἡμέρα ἢ σημερινή !

— Δὲν ἀποκρίνεσαι, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα. Τί νὰ ὑποθέσω ; Εἶναι δυνατόν νὰ ἦσαι τόσον σκληρός ; . . . Ὅχι, δὲν θέλω νὰ τὸ πιστεύσω. Ἐννοῶ ὅτι οἱ λόγοι μου σὲ κατέπεισαν, Θεόδωρε Ἰβάνοβιτς. Ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὴν καλοσύνην σου. Δέχθητι λοιπὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν μου τὴν σύζυγόν σου.

Ὁ Λαβρέτσκις ἠγέρθη ἀκουσίως. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἠγέρθη ἐπίσης καὶ μεταβάσασα ταχέως ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος παρουσίασε τὴν Βαρβάραν Παυλόβναν. Ὁχρὰ, ἐξηνητημένη, μὲ καταβεβησμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐφαίνετο ὡς ἀπαρνηθεῖσα πᾶσαν προσωπικὴν ἐνάσχολησιν καὶ ὡς ἐγκαταλειφθεῖσα ὀλόκληρος εἰς χεῖρας τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας. Ὁ Λαβρέτσκις ὑπεχώρησεν ἐν βῆμα.

— Ἦσο ἐδῶ ; ἀνέκραξε ;

— Μὴ τὴν κατηγορῆς, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ἡ Μαρία Δημητρίεβνα. Δὲν ἤθελε ποσῶς νὰ μείνῃ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν διάταξα, ἐγὼ τὴν ἔβαλα ὀπίσω τοῦ παραπετάσματος. Ἐλεγεν ὅτι αὐτὸ θὰ σὲ δυσηρέσσει περισσότερο, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν ἀκούσω, διότι σὲ γνωρίζω καλλίτερον ἀπὸ αὐτὴν. Λάβε λοιπὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν μου τὴν σύζυγόν σου. Πήγαινε, Βαρβάρρα, μὴ φοβοῦ τίποτε. Γονυπέτησον πρὸ τοῦ συζύγου σου—τὴν ἔσυρεν ἀπὸ τῆς χειρὸς—καὶ εἶθε ἡ εὐλογία μου . . .

— Περίμενον ! Μαρία Δημητρίεβνα, διέκοψεν ὁ Λαβρέτσκις διὰ φωνῆς ὑποκώφου μὲν, ἀλλ' εὐήχου. Πιθανὸν ν' ἀγαπᾷς τὰς αἰσθηματικὰς σκηνας—δὲν ἠπατάτο, διότι ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἡγάπα τὰς θεατρικὰς σκηνας—σ' εὐχαριστοῦν, ἀλλ' ὑπάρχουσι τινὲς εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἀρέσκουν. Ἄλλως τε δὲν θέλω νὰ ὀμιλήσω πρὸς σέ, διότι δὲν εἶσαι τὸ κύριον πρόσωπον τῆς κωμωδίας ταύτης· τί ἐπιθυμεῖς παρ' ἐμοῦ, κυρία ; προσέθηκε στραφεὶς πρὸς τὴν σύζυγόν του. Μὴ δὲν ἔπραξα ὑπὲρ σοῦ ὅτι ἠδυνάμην ; Μὴ μοὶ εἶπῃς ὅτι ἡ συνέντευξις αὕτη δὲν προπαρεσκευάσθη ἀπὸ σέ, διότι δὲν θὰ σὲ πιστεύσω καὶ εἰξεύρεις ὅτι μοῦ εἶν' ἀδύνατον νὰ σὲ πιστεύσω· τί θέλεις λοιπὸν ; Εἶσαι εὐφυῆς καὶ τίποτε δὲν κάμνεις ἀσκοπῶς. Πρέπει νὰ ἐννοήσῃς ὅτι τὸ νὰ ζήσω μαζί σου ὡς ἄλλοτε, μοὶ εἶν' ἀδύνατον, ὄχι διότι εἶμαι ὀργισμένος ἐναντίον σου, ἀλλὰ διότι μετεβλήθη. Σοὶ τὸ εἶπον τὴν ἐπομένην τῆς ἐπανόδου σου καὶ σὺ κατὰ βάθος θὰ μὲ δικαιοῖς. Ἄλλὰ θέλεις νὰ ἀνορθώσῃ τὴν ὑπόληψίν σου εἰς τὴν δημοσίαν γνώμην. Δὲν σοὶ ἀρκεῖ νὰ κατοικήσῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου, θέλεις νὰ ζήσωμεν καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, αἰ ;

— Ἐπιθυμῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς, ἐψήθησεν ἡ Βαρβάρρα Παυλόβνα, χωρὶς νὰ εἰσείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐπιθυμῆναι νὰ τὴν συγχωρήσῃς, ἐπανέλαβεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα.

— Καὶ ὄχι χάριν ἐμοῦ, ἀλλὰ χάριν τῆς Ἄδας, ἐξηκολούθησε χαμηλοφώνως ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα.

— Ὅχι χάριν αὐτῆς, ἀλλὰ χάριν τῆς Ἄδας σου, ἐπανέλαβεν αὐτὴς ἡ Μαρία Δημητριάδνα.

— Πολὺ καλὰ· τὸ θέλεις; εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις καταβαλὼν ἀγῶνα. Ἐ! λοιπόν, ἔστω, συγκατατίθεμαι καὶ εἰς αὐτό.

Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ταχὺ βλέμμα.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα.

Καὶ ἤρξατο νὰ σύρῃ τὴν Βαρβάραν Παυλόβναν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

— Τώρα λάβε λοιπόν ἀπὸ τῆς χειρ... —

Περίμενον σοὶ εἶπον, διέκοψεν ὁ Λαβρέτσκις. Συγκατατίθεμαι νὰ ζήσω μαζί σου, Βαρβάρα Παυλόβνα, ἐξηκολούθησε, δηλαδὴ θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς Λαβρίκη καὶ θὰ μείνω ἐκεῖ μαζί σου ὅσον δυνηθῶ περισσότερον, ἔπειτα· δὲ θ' ἀναχωρήσω διὰ νὰ ἐπανέρχωμαι ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρόν. Βλέπεις ὅτι δὲν θέλω ποσῶς νὰ σ' ἀπατήσω, ἀλλὰ μὴ ἀπαιτῆς περισσότερα. Καὶ σὺ θὰ ἐγέλας ἂν ἐξεπλήρουν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σεβασμίας συγγενοῦς μας, ἂν σ' ἐνηγκαλιζόμεν διαβεβαιῶν σε ὅτι... ὅ,τι συνέβη οὐδέποτε συνέβη, καὶ ὅτι τὸ κεκομμένον δένδρον θέλει ἀναβλαστήσῃ. Ἄλλὰ βλέπω ὅτι πρέπει νὰ ὑποκύψω. Δὲν ἐννοεῖς τοιοῦτοτρόπως σὺ τὰ πράγματα... δὲν πειραζεῖς. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι θὰ διαμείνω μαζί σου... ὄχι δὲν δύναμαι νὰ τὸ ὑποσχεθῶ... Ὅθι συμφιλιωθῶ μαζί σου, θὰ σὲ ἀναγνωρίσω πάλιν ὡς σύζυγόν μου.

— Δὸς τῆς τοῦλάχιστον τὴν χεῖρά διὰ νὰ μὴ ἀμφισβῆσθαι πλέον, εἶπεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἥς τὰ δάκρυα εἶχον πρὸ πολλοῦ παύσῃ.

— Οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἠπάτησα τὴν Βαρβάραν Παυλόβναν, ἀπεκρίθη ὁ Λαβρέτσκις, θὰ μὲ πιστεύσῃ καὶ ἄνευ τούτου. Ὅθι τὴν ὀδηγήσω εἰς Λαβρίκη. Ἄλλ' ἐνθυμοῦ, Βαρβάρα Παυλόβνα, ὅτι μόλις καταλίπης αὐτὸ καὶ ἡ συμφωνία μας θὰ διαλυθῇ· τώρα ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀποσυρθῶ.

Ἐχαιρέτισεν ἀμφοτέρως καὶ ἐξῆλθε σπεύδων.

— Δὲν τὴν παραλαμβάνεις μαζί σου; τῷ ἐφώνησεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα.

— Ἀφήσατέ τον, ἐψιθύρισεν ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα.

Εἶτα ἤρξατο νὰ τὴν κατασπαζῆται, νὰ τὴν εὐχαριστῇ, νὰ φιλή τὰς χεῖράς τῆς, καλοῦσα ταύτην σωτήρα ἀγγελοῦ τῆς.

Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἀπεδέχετο τὰς θωπείας τῆς μετὰ συγκαταβάσεως, ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν ἦτο εὐχαριστημένη οὔτε ἀπὸ τοῦ Λαβρέτσκι, οὔτε ἀπὸ τῆς Βαρβάρας Παυλόβνας, οὔτε ἐξ ὅλης τῆς παρασκευασθείσης σκηνῆς. Δὲν τὴν ἐθεώρει ἀρκούντως αἰσθηματικὴν. Κατὰ τὴν γνώμην τῆς, ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἔπρεπε νὰ γονυπετήσῃ πρὸ τοῦ συζύγου τῆς.

— Πῶς δὲν μ' ἐνόησες; τῇ ἔλεγεν ἀδιακόπως. Ἐν τούτοις σοὶ εἶπον: Γονυπέτησον.

— Καλλίτερα ὅπου ἐγείνεν ἔτσι, φιλάττη μου θεῖα. Βεβαιώθητε ὅτι ὄλα ἐγείνεν τέλεια, ἀπεκρίνετο ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα.

— ὦ! ἀλλ' εἶναι ψυχρὸς ὡς πάγος, εἶπεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα. Δὲν ἐκλαυσε διόλου, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἐγὼ πόσα δάκρυα ἐνώπιόν του ἔχουσα! Θέλει νὰ σὲ κλείσῃ εἰς τὸ Λαβρίκη. Πῶς! οὔτε νὰ ἔρχεσαι νὰ μὲ βλέπῃς θὰ δύνασαι; Οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν διόλου καρδίαν, προσέθηκεν ὑψοῦσα τὴν κεφαλὴν μεθ' ὕψους πλήρους σημασίας.

— Ἄλλ' αἱ γυναῖκες γνωρίζουσι νὰ ἐκτιμῶσι τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν γενναίωσιν, ἀπεκρίθη ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα.

Καὶ περιβαλοῦσα διὰ τῶν βραχιόνων τῆς τὴν στρογγύλην μέσην τῆς Μαρίας Δημητριάδνας ἔθλιψε ταύτην ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς· τὸ πρόσωπον ταύτης ἐμειδία κρυφίως, ἐν ᾧ τὰ δάκρυα τῆς Μαρίας Δημητριάδνας ἤρξαντο αὐτὴς νὰ ῥέωσιν.

Ἐν ᾧ ταῦτα συνέβαινον, ὁ Λαβρέτσκις ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Κλεισθεὶς ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ ὑπηρετοῦ του, ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ ἔμεινε τοιοῦτοτρόπως κεκλιμένος μέχρι τῆς πρωίας τῆς ἐπιούσης.

ΜΓ'

Ἡ ἐπισύσκα ἦτο Κυριακὴ ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων ἀγγελλόντων τὴν πρώτην λειτουργίαν δὲν ἐξήγειρε τὸν Λαβρέτσκι — διότι καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα ἦτο ἄπνους — ἀλλὰ τῷ ἀνέμνησεν ἑτέραν Κυριακὴν, καθ' ἣν ἵνα ἀρῆσθαι εἰς τὴν νεάνιδα μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἠγέρθη ἐσπευσμένως· μυστηριώδης φωνὴ τῷ ἔλεγεν ὅτι θὰ τὴν ἔβλεπε πάλιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Κατέλιπεν ἀθουσίως τὴν οἰκίαν, παραγγείλας εἰς τὴν Βαρβάραν Παυλόβναν, ἥτις δὲν εἶχεν ἐξυπνήσῃ ἔτι, ὅτι θὰ ἐπέστρεφε διὰ τὸ γέυμα καὶ κατηυθύνθη γοργῶς πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸν ἐκάλει τὸ θλιβερόν καὶ μονότονον σήμαντρον.

Μετ' ὀλίγον ἀφίκετο· οὐδεὶς σχεδὸν ὑπῆρχεν ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας· ὁ σκευοφύλαξ ὄρθιος ἐν τῷ χορῷ ἔψαλλε τὰς ᾠδὰς. Ἡ φωνὴ του, διακοπτομένη ἐνίοτε ὑπὸ βηχός, ἀντήχει ἐρρυθμῶς, καταβιβαστομένη καὶ ὑψομένη ἐναλλάξ. Ὁ Λαβρέτσκις ἔμεινε πλησίον τῆς θύρας. Οἱ πιστοὶ ἤρχοντο ἀλλεπάλληλοι, ἴσταντο, ἐπαίουν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἐχαιρέτιζον πανταχόσε. Τὰ βήματά των ἀντήχουν ὑπὸ τοὺς θόλους, ἐν τῷ κενῷ καὶ ἐν τῇ σιγῇ. Φιλᾶσθενος γραῖα ἴστατο παραπλεύρως τοῦ Λαβρέτσκι καὶ ἐδέετο ἐνθέρμως τὸ κίτρινον καὶ ἐρρυθρωμένον πρόσωπόν τῆς, τὸ νωδὸν στόμα τῆς, ἐξεδήλουν μεγίστην συγκίνησιν· οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν ἀπλανεῖς, ἀκίνητοι ἐπὶ τῶν εἰκόνων τοῦ εἰκονοστασίου, ἡ δὲ σκελετώδης χεὶρ τῆς ἐξήρχετο ἀδιακόπως κάτωθεν τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς καὶ ἐποίει βραδέως καὶ δι' ἀποτόμου χειρονομίας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Βαθυπῶγων χωρικός σκυθρωπός, μετὰ τὴν κόμην καὶ τὰ ἐνδύματά ἐν ἀταξίᾳ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν

ἐγονυπέτησε, σταυροκοπούμενος ἀδιακόπως, κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ προσπίπτων. Ζωηροτάτη λύπη ἐξωγραφίζετο ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του καὶ τῶν κινήματων του, ὥστε ὁ Λαβρέτσκις τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἠρώτησε τί εἶχεν. Ὁ χωρικός ὑπεχώρησε μεθ' ὕψους δειλοῦ καὶ ἀγρίου, εἶτα δὲ παρατηρήσας αὐτόν·

— Ἀπέθανεν ὁ υἱός μου, εἶπε μετὰ βαθείας φωνῆς.

Καὶ ἤρξατο αὐτὴς νὰ προσπίπτῃ γονυπετής.

— Τί δύνανται νὰ τοὺς κάμουν αἱ παραγοραὶ τῆς ἐκκλησίας; ἐσκέφατο ὁ Λαβρέτσκις.

Προσεπάθησε καὶ αὐτός νὰ δεηθῇ, ἀλλ' ἡ καρδία του ἐπέζετο καὶ αἱ σκέψεις του εὐρίσκοντο μακρὰν. Περιέμενε πάντοτε τὴν Ἐλίζαν, ἀλλ' ἡ Ἐλίζα δὲν ἤρχετο. Ἡ ἐκκλησία ἐπληροῦτο κόσμου, ἀλλ' οὐδαμοῦ τὴν ἔβλεπεν. Ἡ λειτουργία ἤρξατο, ὁ διάκονος ἀνέγνωσε τὸ εὐαγγέλιον, ἔψαλον δὲ ἤδη τὸ χερουβικόν. Ὁ Λαβρέτσκις προὐχώρησεν ὀλίγον καὶ αἰφνης παρετήρησε τὴν Ἐλίζαν. Εἶχεν ἔλθῃ πρὸ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκείνη δὲν τὴν εἶχεν ἴδῃ. Ἰσταμένη μετὰ τοῦ τοίχου καὶ τῆς κιγκλίδος τοῦ χοροῦ ἔμεινε ἀκίνητος, χωρὶς νὰ παρατηρῇ περίξ αὐτῆς. Ὁ Λαβρέτσκις δὲν ἀπέστρεψε πλέον ἀπὸ ταύτης τοὺς ὀφθαλμούς μέχρι τέλους τῆς λειτουργίας· τῇ ἀπήνθυσεν ἔσχατον ἀποχαιρετισμόν. Τὸ πλῆθος ἤρξατο ἀναχωροῦν, καὶ ἐκείνη ἴστατο πάντοτε εἰς τὴν θέσιν τῆς· ἴσως ἀνέμενε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λαβρέτσκι· τέλος ἐκείνη ἐποίησε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἐξῆλθε χωρὶς νὰ στραφῇ· θάλαμη πόλος τις συνώδευε μόνον ταύτην. Ὁ Λαβρέτσκις ἐξῆλθε τῆς ἐκκλησίας κατόπιν αὐτῆς καὶ τὴν προσέφασεν εἰς τὴν ὁδόν· ἐκείνη ἐβάδιζε λίαν ταχέως, ἔχουσα κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν καὶ χαμηλωμένην τὴν καλύπτραν τῆς.

— Καλημέρα, Ἐλίζα Μιχαηλόβνα, εἶπε μεγαλοφώνως. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς συνοδεύσω;

Ἐκείνη δὲν ἀπεκρίθη, οὗτος δὲ ἤρξατο νὰ βαδίζῃ παραπλεύρως ταύτης.

— Εἶσθε εὐχαριστημένη ἀπ' ἐμοῦ; τὴν ἠρώτησε χαμηλώνων τὴν φωνήν. Εἰξεύρετε τί συνέβη χθές;

— Ναι, ναι, ἐψιθύρισεν ἐκείνη. Καλὰ. Καὶ ἐβάδισε ταχύτερον ἔτι.

— Εἶσθε εὐχαριστημένη;

Ἡ Ἐλίζα ἔκαμε κινήσιν τινα τῆς κεφαλῆς μόνον.

— Θεόδωρε Ἰβάνοβιτς, εἶπε διὰ γαλήνιου ἀλλ' ἀσθενοῦς φωνῆς, θὰ σὰς παρακαλέσω τι. Μὴ ἔλθῃτε πλέον εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἀναχωρήσατε ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Ὅθι δυνηθῶμεν νὰ ἴδωμεν ἀλλήλους βραδυτέρον, μίαν ἡμέραν, μετὰ ἐν ἔτος, καὶ τώρα, ἀπομακρυνθῆτε, πρᾶξατέ το χάριν ἐμοῦ. Κάμετέ μοι αὐτὴν τὴν χάριν, πρὸς Θεοῦ.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ὑπακούσω εἰς ὅ,τι θέλετε, Ἐλίζα Μιχαηλόβνα. Ἄλλὰ

τοιουτοτρόπως θ' ἀποχωρισθῶμεν; Δὲν θὰ μοὶ εἶπῃτε κάμμίαν λέξιν; . . .

— Θεόδωρε Ἰβάνοβιτς, βαδίζετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν παραπλεύρως ἐμοῦ. . . Καὶ ὅμως εἴσθε ἤδη τόσον μακρὰν, τόσον μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ. Ὅχι, μὴ μὲ λησμονήσητε, ἀλλὰ νὰ μ' ἐνθυμηθῆτε.

— Ἐγώ, νὰ σὰς λησμονήσω . . .

— Ἀρκεῖ. Χαίρετε. Ἀφήσατέ με.

— Ἐλίζα! . . . εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις.

— Χαίρετε, χαίρετε, ἐπανελάβεν ἐκείνη.

Κατεβίβασεν ἔτι μᾶλλον τὴν καλύπτραν τῆς καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν τῆς τρέχουσα σχεδόν.

Ὁ Λαβρέτσκις παρηκολούθησε ταύτην διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶτα δὲ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν ἔχων ἔστρεψε πρὸς τὰ ὀπίσω. Βαδίζων συνεκρούσθη κατὰ τοῦ Λέμ, βαδίζοντος ὡσαύτως μὲ τὸν πῖλον κεκλιμένον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ παρατηρούντος χαμαί.

Ἐγένετο στιγμὴ σιωπῆς.

— Ἐ! λοιπόν! τί θὰ μοὶ εἶπῃς; ἠρώτησε τέλος ὁ Λαβρέτσκις.

— Τί θὰ σὰς εἶπω; εἶπεν ὁ Λέμ δυσθύμως. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὰς εἶπω. Τὰ πάντα ἐνεκρῶθησαν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐνεκρῶθημεν. Ὁ δρόμος σὰς εἶναι δεξιᾶ, αἱ;

— Ναί, δεξιᾶ.

— Καὶ ὁ ἰδικὸς μου ἀριστερᾶ. Χαίρετε.

. . . Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συζύγου του εἰς Λαβρίκη. Ἐκείνη ἐκάθητο ἐφ' ἀμάξης προπορευομένης μετὰ τῆς Ἀδας καὶ τῆς Ἰουστίνης, οὗτος δὲ τὴν ἠκολούθει μὲ τὸ ἀμάξιόν του. Καθ' ἄπασαν τὴν ὁδὸν ἡ ὠραία κορασίς δὲν κατέλιπε τὴν θυρίδα τὰ πάντα τὸν ἐξέπληττον, οἱ χωρικοί, αἱ χωρिकाί, αἱ καλύβαι, τὰ φρέατα, οἱ κωδωνίσκοι καὶ οἱ ὄμιλοι τῶν κορακῶν. Ἡ Ἰουστίνα συνεμερίζετο τὴν ἐκπληξίν τῆς, ἡ δὲ Βαρβάρρα Παυλόβνα ἐγάλα διὰ τὰς παρατηρήσεις των καὶ διὰ τὰς ἀναφωνήσεις των. Ἦτο πολὺ εὐθυμὸς πρὶν καταλίπῃ τὴν πόλιν Ὁ*** ἔσχε συνομιλίαν τινὰ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς.

— Ἐννοῶ τὴν θέσιν σὰς, τῷ εἶπε, καὶ οἱ ἐκφραστικοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς τῷ ἀπέδειξαν ἀκούοντως ὅτι τὰ πάντα εἶχε μαντεύσῃ. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον θὰ μὲ δικαιώσητε ὅταν θὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν θὰ σὰς ταρᾶζω καὶ δὲν θὰ σὰς στενοχωρήσω. Ἠθέλησα νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον τῆς Ἀδας, καὶ αὐτὸ μόνον χρειάζομαι.

— Ναί, ἐπέτυχες τὸν σκοπὸν σου, ἀπεκρίθη ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς.

— Ἐν μόνον πρᾶγμα ὄνειροπολῶ, νὰ ταρῶ διὰ παντός ἐν τῇ μονῳσί. οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὰς εὐεργεσίας σὰς . . .

— Ἐλα δά! . . . εἶπεν ἐκεῖνος διακόψας.

— Καὶ θὰ σεβασθῶ τὴν ἀνεξαρτησίαν σὰς καὶ τὴν ἡσυχίαν σὰς, προσέθηκεν ἐκείνη ἵνα περὶ τὴν φράσιν ἣν εἶχε προετοιμάσῃ.

Ὁ Λαβρέτσκις τὴν ἐχαιρέτισε βαθέως. Ἡ Βαρβάρρα Παυλόβνα ἐνόησεν ὅτι κατὰ βῆθος ὁ σύζυγός τῆς τὴν νῦχαρίσκει.

Τὴν ἐπιούσαν πρὸς τὴν ἐσπέραν εὐρίσκοντο εἰς Λαβρίκη. Μετὰ μίαν ἐβδομαδα ὁ Λαβρέτσκις ἀνεχώρησεν εἰς Μόσχαν, καταλιπὼν τῇ συζύγῳ αὐτοῦ πέντε χιλιάδας ρούβλια διὰ τὰς δαπάνας αὐτῆς. Τὴν ἐπιούσαν δὲ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀφίκετο ὁ Πάνχιν, ὃν ἡ Βαρβάρρα Παυλόβνα παρεκάλεσε νὰ μὴ τὴν λησμονήσῃ ἐν τῇ μονῳσί τῆς. Ἐδέξατο τοῦτον ὅσον ἠδυνήθη καλλίτερον καὶ μέχρι τῆς ἐσπέρας οἱ ἦχοι τῆς μουσικῆς, τὰ ἄσματα καὶ αἱ εὐθυμοὶ γαλλικαὶ συνομιλίας ἀντήχησαν ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἐν τῷ κήπῳ. Ὁ Πάνχιν διήλθε τρεῖς ἡμέρας παρὰ τῇ Βαρβάρρα Παυλόβνα, ἀποχαιρετίζων δὲ ταύτην καὶ θλιβὼν ἰσχυρῶς τὰς ὠραίας χεῖρας τῆς τῇ ὑπεσχέθη ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἤθελεν ἐπανέλθῃ — καὶ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του.

ΜΔ'

Ἡ Ἐλίζα εἶχε, ἐν τῷ δευτέρῳ ὀρόφῳ τῆς μητρικῆς οἰκίας τῆς, μικρὸν δωμάτιον καθρὸν καὶ φωτεινόν, οὐδένος ἢ ἐπιπλωσὶς συνίστατο ἐκ λευκοτάτης κλίνης, τραπέζης πρὸς γραφὴν, δοχείων δι' ἄνθη εἰς τὰς γωνίας καὶ πρὸ τῶν παραθύρων, ὀλίγων βιβλίων καὶ ἐνὺς σταυροῦ εἰς τὸν τοῖχον. Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἐτήρησε τὸ ὄνομά του ὡς παιδικὸν δωμάτιον. Ἡ Ἐλίζα εἶχε γεννηθῆ ἐν αὐτῷ. Ἐπανελθοῦσα ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐν ἣ ὁ Λαβρέτσκις τὴν εἶδεν, ἐτακτοποίησε τὰ πάντα μετὰ μεγίστης μερίμνης, ἐκαθάρισε ταῦτα ἀπὸ τῆς κόνεως, ἐξήτασε καὶ ἔδεσεν ἐπιμελῶς τὰ τετράδια τῆς καὶ τὰς ἐπιστολάς τῶν φίλων τῆς, ἐκλειδῶσεν ὅλας τὰς θήκας, ἐπότισε τὰ ἄνθη τῆς καὶ ἠγγίσε ταῦτα ἐν πρὸς ἑν. Ἐπραξε ταῦτα βραδέως καὶ ἀθορύβως· τὸ πρόσωπόν τῆς ἐφαίνετο συγκεκινημένον. Τέλος ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἐθεώρησε βραδέως περὶ αὐτῆς καὶ πλησιάζασα τὴν τραπέζαν, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ἐκρέματο ὁ σταυρὸς, ἐγονυπέτησεν, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τῶν συσφιγμένων χειρῶν τῆς καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐν τῇ στάσει ταύτῃ.

Τοιουτοτρόπως τὴν εὖρεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα εἰσελθοῦσα μετὰ τινὰς στιγμᾶς. Ἡ Ἐλίζα δὲν τὴν ἤκουσεν. Ἡ γραῖα ἐξήλθεν ἀκροποδητὴ καὶ ἀφικομένη ὀπίσθεν τῆς θύρας ἐβήξεν ἐπανειλημμένως. Ἡ Ἐλίζα ἠγέρθη ταχέως καὶ ἀπέμαξε τοὺς δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς τῆς.

— Ἄ! βλέπω ὅτι πάλιν ἐσυγύρισε τὸ μικρὸν κελλί σου, εἶπεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα κύψασα ὡς ἵνα ὀφρανηθῇ νεωστὶ ἀνοιχθὲν ῥόδον. Τί ὠρατὶ πού μυρίζε!

Ἡ Ἐλίζα ἐθεώρησε τὴν θείαν τῆς βεμβώδης.

— Τί εἶπατε; ἐψιθύρισε.

— Πῶς! τί εἶπα; ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ γραῖα. Τί ἐννοεῖς; Εἶναι φοβερόν, ἀνέκραξε, ῥίπτουσα αἴφνης χαμαὶ τὸν σκουφὸν τῆς καὶ καθήμενη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς Ἐλίζης. Τέσσαρες ἡμέρας τώρα καθήμενη ἐπάνω εἰς φλογερὸν καμίνι. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑποκρίνωμαι περισσύτερον, δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ βλέπω ὠχρὰν, νὰ μακραίνεσαι, νὰ κλαίῃς, δὲν εἰμπορῶ, δὲν εἰμπορῶ.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε, θεία μου; ἐφέλλισεν ἡ Ἐλίζα, ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε . . .

— Τίποτε! ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα. Αὐτὰ νὰ τὰ λέγῃς εἰς ἄλλους! τίποτε; Καὶ ποῖος ἦτο γονυπετῆς πρὸ ὀλίγου; Ποῖος ἔχει ἀκόμη δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς; τίποτε! Ἀλλὰ κύτταξε λοιπὸν τὸ πρόσωπόν σου εἰς τὸν καθρέπτην· τίποτε! ὡσὰν νὰ μὴ τὰ ἤξευρα ὅλα!

— Θὰ περάσουν αὐτὰ, θεία μου, μὲ τὸν καιρὸν.

— Θὰ περάσουν, ἀλλὰ πότε; Θεέ μου, Κύριε, τὸν ἀγαπᾶς ἀλήθεια εἰς τοιοῦτον βαθμόν; Ἀλλ' αὐτὸς εἶναι γέρον, ἀγαπητῆ μου μικρὰ Ἐλίζα. Ἄλλως τε κἀνὲν ἄλλο δὲν λέγω ἐναντίον του. Εἶναι τίμιος καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ. Ἀλλ' ὅλοι εἴμεθα καλοί. Ὁ κόσμος εἶναι μέγας καὶ εὐρίσκει τις πάντοτε τιμίους ἀνδρας ὡς αὐτόν.

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ περάσουν, ἐπέρασαν ἤδη.

— Ἄκουσον, ἀγαπητὸ μου παιδί, τί θὰ σοῦ εἶπω, ἀνέκραξεν αἴφνης ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα, καθήσασα τὴν Ἐλίζαν ἐπὶ τῆς κλίνης, παραπλεύρως αὐτῆς, καὶ τακτοποιοῦσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν κόμην ἐκείνης, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας ἡ λύπη σου σοὶ φαίνεται ἀθεράπευτος. Ἐ! ψυχὴ μου! μόνον ὁ θάνατος εἶναι ἀθεράπευτος! εἰπὲ μόνον εἰς σεαυτὴν «Δὲν θὰ καταβληθῶ» καὶ θὰ ἴδῃς πόσον θὰ παρελθῇ γρήγορα καὶ εὐκόλως. Λάβε ὑπομονὴν μόνον.

— Θεῖα μου, εἶπεν αὐτῆς ἡ Ἐλίζα, ἐπέρασαν ὅλα.

— Ἐπέρασαν! πῶς, ἐπέρασαν! Νά, εἶσαι συγκεκινημένη, καὶ λέγεις ὅτι ἐπέρασαν ὅλα;

— Ναί, θεία μου, ἐπέρασαν. Ἄν θέλῃτε δὲ βοηθησάτέ με! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλίζα μετ' αἰφνιδίας ζωηρότητος, καὶ ῥιπτομένη εἰς τὸν λακμὸν τῆς Μάρθας Τιμοθέβνας. Ἀγαπητῆ μου θεία, ἐστὲ φίλη μου, σὺντρεξατέ με. Μὴ ὀργισθῆτε, προσπαθήσατε νὰ μ' ἐνοήσητε . . .

— Ἀλλὰ τί τρέχει, τί συμβαίνει, μητερίτσα μου; Μὴ μὲ τρομάξῃς, μὴ μὲ βλέπῃς ἔτσι. Λέγε γρήγορα· τί εἶναι λοιπόν;

— Θε . . . Θελῶ . . .

Ἡ Ἐλίζα ἐκρούσε τὸ πρόσωπόν τῆς ἐπὶ τῶν κολπῶν τῆς Μάρθας Τιμοθέβνας.

— Ἐλῶ νὰ εἰσελθῶ εἰς τὸ μοναστήρι, ἐψιθύρισε δι' ὑποκόφου φωνῆς.

Ἡ γραῖα ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Κάμε τὸν σταυρόν σου, μικρὰ μου Ἐλίζα, σκέφθητι τί θέλεις νὰ κάμῃς! Ὁ Θεὸς νὰ σε καθοδηγήσῃ! ἐφέλισεν ἡ γραῖα. Κοιμήσου, ἀγαπητῆ μου περιστέρα, προσπάθησε νὰ κοιμηθῆς ὀλίγον. Ὅλα αὐτὰ, ψυχὴ μου, προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀϋπνίαν.

Ἡ Ἐλίζα ἤγειρε τὴν κεφαλὴν· αἱ παρειαὶ τῆς ἔκαιον.

— Ὅχι, θεία μου, ἐψιθύρισε, μὴ ὀμιλῆτε ἔτσι, ἀπεφάσισα, ἐδεήθη, συνεβουλεύθη τὸν Θεόν, τετέλεσται. Δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ μείνω μαζί σας. Τοιαύτη δοκιμασία πρέπει νὰ ἐπιφέρῃ καρπούς· δὲν τὸ συλλογίζομαι διὰ πρώτην φοράν. Ἡ εὐτυχία δὲν ἐγένετο δι' ἐμέ. Καὶ ὅτε ἡ ἐλ-

πισ εφαινετο ὅτι μοι ἐμειδία, ἤσθανόμην πιεζομένην τὴν καρδίαν μου. Εἰξεύρω τὰ πάντα, γνωρίζω τὸ σφάλμα μου καὶ τὸ τῶν ἄλλων, καθὼς καὶ διὰ ποίου τρόπου ὁ πατήρ μου ἐπλούτισεν ὅλα τὰ εἰξεύρω. Πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὸν ἐξίλασμον ὄλων τούτων διὰ τῶν δεήσεων. Λυπούμαι ὅτι ἀποχωρίζομαι σᾶς, τὴν μητέρα μου καὶ τὴν Λενότσαν, ἀλλὰ πρέπει νὰ γείνη. Αἰσθάνομαι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζήσω ἐδῶ. Ἀπεχαιρέτιστα τὰ πάντα, ἐχαιρέτιστα διὰ τελευταίαν φορὰν ὅλα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Κάτι τι μὲ καλεῖ, κάτι τι μὲ λέγει νὰ γείνω μοναχή. Μὴ μὲ κρατῆτε, μὴ προσπαθήσητε νὰ μὲ μεταπείσητε. Βοηθήσατέ με ἢ θὰ ὑπάγω μόνη μου . . .

Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἤκουε τὴν ἀνεψιάν της μετὰ φρίκης.

— Εἶναι ἀσθενής, παραληρεῖ, ἐσκέφατο. Πρέπει νὰ στείλω νὰ καλέσω τὸν ἰατρόν, ἀλλὰ ποῖον; Ὁ Γεδεωγόφσκης προχθὲς ὤμειλε περὶ τινος καλοῦ ἰατροῦ, ἀλλ' αὐτὸς ψεύδεται πάντοτε. Τίς εἰξεύρει, ἴσως αὐτὴν τὴν φορὰν εἶπεν ἀλήθειαν;

Ἄλλ' ὅτε ἐπεισθη ὅτι ἡ Ἐλιζα οὐδὲν παρῆλθει, ὅτι δὲν ἦτο ἀσθενής καὶ ὅτι ἀπῆντα ὁμοίως εἰς ὄλας τὰς παρατηρήσεις της, τότε ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐτρόμαξε καὶ ἐθλίβη καιρίως.

— Ἄλλ' εἰξεύρεις πολὺ καλά, περιστέρα μου, ποῖος εἶναι ὁ βίος τοῦ μοναστηρίου! Θὰ σὲ τρέφουν μὲ καταπράσινον ἔλαιον ἀπὸ κἀνναβί, θὰ σὲ ἐνδύσουν μὲ χονδρότατα πανία, θὰ σὲ διατάττουν νὰ ἐξέρχῃσαι μ' ὄλον τὸ κρῦον, καὶ δὲν θὰ εἰμπορέσης νὰ τὰ ὑποφέρῃς ὄλα αὐτὰ. Ἐλιζα μου. Αὐτὰ εἶναι ἐπιδρασις τῆς Ἀγάθης, αὐτὴ σοῦ ἐγύρισε τὸ κεφάλι. Αὐτὴ ὄμως ἐχάρη κατ' ἀρχὰς τὴν ζωὴν, ἀρχισε λοιπὸν καὶ σὺ νὰ ζῆσης πρῶτον καλά. Τούλάχιστον ἀφήσε με ν' ἀποθάνω ἡσυχᾶ, καὶ ἔπειτα κάμε ὅ,τι θέλεις. Εἶδε κἀνεὶς ποτε νὰ εἰσέλθῃ νέα εἰς τὸ μοναστήρι ἀπὸ ἔρωτα, Θεέ μου! Ἄν δὲ δὲν εἰμπορῆς πλέον νὰ ὑποφέρῃς, κάμε ἐν ταξειδίον εἰς κάμμιναν μονὴν, πῆγαινε νὰ προσκυνήσης κἀνένα ἄγιον, ἀλλὰ μὴ γείνου μοναχή. Ἐλα, μητερίτσα μου, ἔλα, ἀγαπητό μου παιδί . . .

Καὶ ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἤρξατο κλαίουσα πικρῶς.

Ἡ Ἐλιζα παρηγόρει ταύτην, ἀπέμασε τὰ δάκρυά της, ἐκλαιεν ὡσαύτως, ἀλλ' ἔμεινε ἀκαμπτος. Ἐν τῷ ἀπελπισμῷ αὐτῆς ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα προσεπάθησε νὰ τὴν ἀπειλήσῃ, εἶπεν ὅτι θὰ εἶπῃ τὰ πάντα εἰς τὴν μητέρα της . . . ἀλλ' ἀνωφελῆς κόπος. Μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας ἡ γραῖα κατῴρθωσε νὰ πείσῃ τὴν Ἐλιζαν ἵνα ἀναβάλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου της ἐπὶ ἐξάμηνον, ὑποσχεθεῖσα εἰς ἀντάλλαγμα νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ νὰ τύχῃ τῆς συγκαταθέσεως τῆς μητρός της, ἂν μετὰ ἕξ μῆνας δὲν μετέβαλλεν ἀπόφασιν.

Μόλις τὸ ψυχὸς ἤρξατο καὶ ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα, ἐφοδιασθεῖσα χρημάτων καὶ παρὰ τὴν ὑπόσχεσίν της, ἀνεχώρησε τῆς ἐξοχῆς καὶ ἐγκατέστη εἰς Πετρούπολιν, ἔνθα ἐνωκίασε μέτριον, ἀλλὰ κομψὸν

οἰκημα, ὅπερ τῇ εὐρεν ὁ Πάνχιν. Οὐτὸς εἶχε καταλίπη τὸ κυβερνεῖον Ο*** πρὸ ταύτης. Κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν τῆς ἐν Ο*** διαμονῆς του εἶχεν ὑποπέσῃ ὀλοτελῶς εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Μαρίας Δημητριέβνας, εἶχε παύσῃ νὰ τὴν ἐπισκέπτηται καὶ δὲν κατελίπων πλέον τὸ Λαβρίκη. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα τὸν εἶχε κατὰ γραμμα κυριεύσῃ ἀδύνατον νὰ μεταχειρισθῶμεν ἐτέραν λέξιν ἵνα ἐκδηλώσωμεν τὴν ἀπόλυτον καὶ ἀπεριόριστον δύναμιν, ἣν ἐκεῖνη ἐξήσκει ἐπὶ τῆς θελήσεως αὐτοῦ.

Ὁ Λαβρέτσκις διήλθε τὸν χειμῶνα ἐν Μόσχᾳ, κατὰ δὲ τὸ ἐπόμενον ἔαρ ἔμαθεν ὅτι ἡ Ἐλιζα εἰσῆλθεν εἰς τὴν μονὴν τῆς Β***, μίξ ἐκ τῶν μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένων πόλεων τῆς Ρωσίας.

Ἐπεται τὸ τέλος.

**B.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἡ Ἄρτεμις ἐξήρχετο, τῷ ὄντι, τῆς οἰκίας, ἀλλ' ὅπισθεν αὐτῆς ἐξήγετο φορεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατακεκλιμένος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβουλοῦντας ἐκ τοῦ πυρετοῦ ἢ τῆς ζηλοτυπίας, ἐφέρετο ὁ Μονσορώ, ὁμοίως μᾶλλον πρὸς ἰνδὸν σουλτάνον ἢ πρὸς νεκρὸν ἐπὶ φερέτρου.

— ὦ! ὦ! τί εἶναι αὐτὸ; ἀνέκραζεν ὁ δούξ, ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν Βουσύ, ὅστις ἐγένετο λευκότερος τοῦ ρινομάκτρου, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποίου προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του.

— Ζήτω ὁ ἐξοχώτατος δούξ δ' Ἀνζιού! ἀνέκραζεν ὁ Μονσορώ, ὑψώσας τὴν χεῖρα, διὰ βιαίας προσπαθείας.

— Ἡσυχᾶ! εἶπε φωνῇ τις ὅπισθεν αὐτοῦ, θὰ θραύσητε τὸν ἐπίδησον.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Ρεμῆ, ὅστις, πιστὸς μέχρι τέλους εἰς τὰ ὡς ἰατροῦ καθήκοντά του, ἐποίητο ταύτην τὴν σύστασιν τῷ τραυματίᾳ.

Αἱ ἐκπλήξεις δὲν διαρκοῦσι πολὺ παρὰ τοὺς αὐλικοὺς, τούλάχιστον ἐπὶ τῶν προσώπων αὐτῶν, ἐπομένως ὁ δούξ δ' Ἀνζιού μετέβαλε τὴν ἐκπληξίν του εἰς μειδίαμα.

— ὦ! φίλιτάτέ μοι κόμη, ἀνέκραζεν, ὁποία εὐτυχῆς ἐκπληξίς! Πιστεύετε, ὅτι εἶπον ἡμῖν, ὅτι ἦθε νεκρός;

— Ἐλθετε, ἔλθετε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ πάσχων, ἔλθετε ν' ἀσπασθῶ τὴν χεῖρα τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος. Χάρις τῷ Θεῷ, οὐ μόνον δὲν ἀπέθανον, ἀλλὰ καὶ θὰ σωθῶ, τὸ ἐλπίζω, ὅπως ὑπηρετήσω ὑμᾶς μετὰ μείζονος ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ἢ πρότερον.

Ὁ Βουσύ, ὅστις δὲν ἦτο πρίγκηψ, οὔτε σύζυγος, κατὰ τὰς ὁποίας δύο κοινωνικὰς ιδιότητας ἡ ὑπόκρισις εἶναι ἀπόλυτως ἀναγκαία, ἤσθανετο ψυχρὸν ἰδρῶτα καταβρέχοντα τοὺς κροτάφους του καὶ δὲν ἐτόλμα ν' ἀτενίσῃ τὴν Ἀρτέμιδα.

— Ἐθλίβετο νὰ βλέπῃ ἀφ' ἐτέρου κα-

τεχόμενον τὸν δι' αὐτὸν δις ἀπολεσθέντα θησαυρόν.

— Καὶ ὑμεῖς, κύριε δὲ Βουσύ, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ὑμεῖς ὅστις ἐρχεσθε μετὰ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος, δέχθητε τὰ εὐχαριστήριά μου, διότι σχεδὸν εἰς ὑμᾶς ὀφείλω τὴν ζωὴν.

— Πῶς! εἰς ἐμέ! ὑπετραύλισεν ὁ νέος, νομίσας, ὅτι ὁ κόμης ἐσκωπτεν αὐτόν.

— Ναὶ μὲν ἐμμέσως, ἀλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη μου δὲν ἐλαττοῦται, διότι ἰδοὺ ὁ σωτήρ μου, προσέθετο, δεικνύων τὸν Ρεμῆ, ὅστις ἐν ἀπελπισίᾳ ὕψωνε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ὅστις προὔτιμα νὰ εὑρίσκετο εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς πρὸς αὐτὸν οἱ φίλοι μου ὀφείλουσι τὴν ὑπαρξίν μου.

Παρὰ τὰ νεύματα δὲ τοῦ ἰατροῦ, ὅπως τηρῆ σιγὴν, ὁ Μονσορώ, παρανοῶν τὴν σημασίαν αὐτῶν, διηγῆθη μετ' ἐμφάσεως τὰς φροντίδας, τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τὴν προθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἐπεδειξατο ὁ Ὄδουκνος.

Ὁ δούξ συνωφρῶθη καὶ ὁ Βουσύ ἠτένισε τὸν Ρεμῆ μὲ βλέμμα φειδερὸν.

Ὁ ἀτυχῆς νεανίας, κεκρυμμένος ὀπισθεν τοῦ Μονσορώ, ἤρξεσθαι ν' ἀπαντήσῃ διὰ νεύματος, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε:

— Φεῦ! δὲν πταίω ἐγώ.

— Ἄλλως, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, ἔμαθον, ὅτι ἐπίσης ὑμᾶς εὐρον ποτὲ ἡμιθανῆ, ὡς ἐμέ Τούτο ἀποτελεῖ δεσμὸν φιλίας μεταξὺ ἡμῶν πιστεύσατε ἐπὶ τῆς φιλίας μου, κύριε δὲ Βουσύ. Ὅταν ὁ Μονσορώ ἀγαπᾷ, ἀγαπᾷ ἀληθῶς ὁμοίως δ' ὅταν μισῇ, μισεῖ ἐξ ὄλης καρδίας.

Ὁ Βουσύ παρετήρησεν, ὅτι ἡ φωτίσασα τοὺς πυρέσοντας ὀφθαλμοὺς τοῦ κόμητος ἀστραπῆ κατηυθύνθη κατὰ τοῦ δουκός, ὅστις ὁμως οὐδὲν παρετήρησεν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ δούξ, ἀφιπεύσας καὶ προσενεγκὼν τὸν βραχίονά του πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα, εὐαρεστήθητε, ὡραία Ἄρτεμις, νὰ ζενίσητε ἡμᾶς ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ, τὸν ὁποῖον ἐνομιζομεν πενθοῦντα, ὅστις ὁμως ἐξακολουθεῖ νὰ ἦναι ἡ κατοικία τῆς χαρᾶς καὶ τῶν εὐλογιῶν. Ὑμεῖς δέ, Μονσορώ, ἀναπαύθητε ἢ ἀνάπαυσις ἀρμόζει εἰς τοὺς τραυματίας.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ κόμης, οὐδεὶς θὰ εἶπει, ὅτι ἤλθετε εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μονσορώ ζώντος καὶ ὅτι ἕτερος ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα οἰθεράποντές μου θὰ με φέρωσιν ὅπου ὑμεῖς πορεύεσθε.

Θὰ ἐπίστευέ τις, ὅτι ὁ δούξ ἀντελήφθη τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τῶν λόγων τοῦ κόμητος, διότι παρήτησε τὴν χεῖρα τῆς Ἀρτέμιδος.

Ὁ Μονσορώ ἀνέπνευσε.

— Πλησιάσατε αὐτήν, εἶπεν ὁ Ρεμῆ χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Βουσύ.

Οὗτος ἐπλησίασε τὴν Ἀρτέμιδα καὶ ὁ Μονσορώ προσεμειδίασεν αὐτοῖς ὁ Βουσύ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ὁ Μονσορώ αὖθις ἐμειδίασεν.

— Ἰδοὺ μεγάλη μεταβολή, κύριε κόμη, εἶπεν ἡ Ἄρτεμις χαμηλοφώνως.

— Φεῦ! ἐπιθύρουν ὁ Βουσύ, διατί νὰ μὴ ἦναι μεγαλητέρα!

Ευνόητον, ὅτι ὁ βαρόνος ἀνέπτυξεν ὄλον τὸ γόητρον τῆς πατριαρχικῆς φιλοξενίας του.

ΕΕ'

Περὶ τῶν μειονεκτημάτων τῶν εὐρέων φορεῶν καὶ τῶν στενῶν θυρῶν.

Ὁ Βουσύ δὲν ἐγκατέλειπε τὴν Ἀρτέμιδα, διότι τὸ εὐμενὲς μειδιάμα τοῦ Μονσορώ παρεῖχεν αὐτῷ ἐλευθερίαν, τῆς ὁποίας δὲν ἐστενοχωρεῖτο νὰ ποιῆται χρῆσιν.

Οἱ ζηλότυποι ἔχουσι τοῦτο τὸ πλεονέκτημα, ὅτι, ἐνῶ διεξάγουσι σφοδρὸν πόλεμον διὰ τὴν φύλαξιν τοῦ ἑαυτῶν κτήματος, οἱ λαθροθῆραι δὲν φεῖδονται αὐτῶν ἀφοῦ θέσωσι τὸν ποδὰ ἐπὶ τῶν γαιῶν των.

— Κυρία, ἔλεγεν ὁ Βουσύ πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα, εἰμαι, τῇ ἀληθείᾳ, ὁ ἀθλιότερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐπὶ τῇ εἰδήσει τοῦ θανάτου τοῦ Μονσορώ, συνεβούλευσα τὸν πρίγκηπα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς Παρισίους καὶ νὰ συμφιλιωθῇ μετὰ τῆς μητρὸς του· συνήνεσεν, ἀλλ' ὑμεῖς μένετε εἰς τὴν Ἀνδεγαυίαν.

— Ὡ! Λουδοβίκε, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνή, θλίβουσα, διὰ τοῦ ἄκρου τῶν λεπτῶν δακτύλων της, τὴν χεῖρα τοῦ Βουσύ, τολμάτε νὰ λέγητε, ὅτι εἴμεθα δυστυχεῖς; Λησμονεῖτε, λοιπόν, ὑμεῖς, τόσας ὠραίας ἡμέρας καὶ τὰς ἀνεκφράστους ἀγαλλιάσεις, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάμνησις κάμνει τὴν καρδίαν μου ν' ἀνασκιρτᾷ;

— Οὐδὲν λησμονῶ, κυρία, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἔχω ζωηρὰν τὴν μνήμην, ἕνεκα δὲ τούτου, ἀποβάλλων τσαούτην εὐτυχίαν, αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν τόσῳ δυστυχῆ. Ἐννοεῖτε τί θέλω ὑποφέρει, κυρία, ἐὰν ἀπέλθω εἰς τοὺς Παρισίους, ἕκατὸν λεύγας μακρὰν ὑμῶν! Ἡ καρδίᾳ μου συντρίβεται, Ἀρτεμις, καὶ αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν δειλόν.

Ἡ Ἀρτεμις ἠτένισε τὸν Βουσύ, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέφραζον τσαούτην λύπην, ὥστε ἐκείνη ἐταπεινώσασκε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινε σκεπτικῆ.

— Καλὰ! εἶπεν αἰφνης ἡ Ἀρτεμις, θὰ ὑπάγετε εἰς τοὺς Παρισίους, Λουδοβίκε, ἀλλ' ἐπίσης ἐγὼ θὰ ὑπάγω.

— Πῶς ἀνέκραζεν ὁ νέος θὰ ἐγκαταλείψετε τὸν κύριον δὲ Μονσορώ;

— Καὶ ἂν τον ἐγκατέλειπον, ἀπεκρίθη ἡ Ἀρτεμις, δὲν θὰ μ' ἐγκατέλειπεν ἐκεῖνος· ὄχι, Λουδοβίκε, προτιμότερον νὰ ἔλθῃ μεθ' ἡμῶν

— Τετραυματισμένους, ἀσθενῆς, εἶναι ἀδύνατον!

— Ὅχι ἔλθει, σὰς λέγω.

Ἀφήσασκε δὲ πάραυτα τὸν βραχίονα τοῦ Βουσύ, ἐπλησίασε τὸν πρίγκηπα, ὅστις δυσθύμως ἀπεκρίνετο πρὸς τὸν Μονσορώ.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Ἀρτέμιδος, τὸ μέτωπον τοῦ δουκὸς ἐφαιδρύνθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν.

Ὁ κόμης ὅμως συνωφρῶθη.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ἡ Ἀρτεμις μετὰ θελκτικῷ μειδιάματος, λέγουσιν, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἀγαπᾷ ἐμπαθῶς τὰ ἄνθη. Ἐλθετε νὰ δεῖξω ὑμῖν τὰ ὠραιότερα ἄνθη τῆς Ἀνδεγαυίας.

Ὁ Φραγκίσκος προσήνεγκεν αὐτῇ ἀβροφρώνας τὸν βραχίονά του.

— Ποῦ ὀδηγεῖτε τὸν ἐξοχώτατον, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Μονσορώ ἀνησυχῶς.

— Εἰς τὸ θερμοκήπιον, κύριε.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Μονσορώ. Καλῶς! ἔστω· φέρετέ με εἰς τὸ θερμοκήπιον.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ρεμῆ, τώρα πιστεύω, ὅτι καλῶς ἔπραξα, μὴ φονεύσας αὐτόν, διότι, δόξα τῷ Θεῷ, θὰ φονευθῇ μόνος του.

Ἡ Ἀρτεμις προσεμείδασκε τῷ Βουσύ κατὰ τρόπον, ὑποσχόμενον θαυμάσια. Εἶτα δ' εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως:

— Νὰ μὴ ὑποπτέυσῃ ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, ὅτι ἐγκαταλείπετε τὴν Ἀνδεγαυίαν καὶ ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὰ λοιπὰ.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Βουσύ.

Ἐπλησίασε δὲ τὸν πρίγκηπα, ἐνῶ τὸ φορεῖον τοῦ Μονσορώ ἐφέρετο ὀπισθεν τοῖχου.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε, πρὸ παντὸς μὴ ἀκριτομυθίας· νὰ μὴ μάθῃ ὁ Μονσορώ, ὅτι προσεγγίζομεν εἰς τὴν συμφιλιώσιν.

— Διατί;

— Διότι θὰ ἠδύνατο νὰ προειδοποιήσῃ τὴν βασιλομήτορα περὶ τῶν ὑμετέρων προθέσεων, ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν φίλην του, οὕτω δ' ἡ δέσποινα Δικατερίνη, μανθάνουσα τὴν ἀπόφασιν ὑμῶν, δύναται νὰ φανῇ ἡττον εὐδιάθετος εἰς συγκαταβάσεις.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ δούξ· λοιπόν, δυσπιστεῖτε πρὸς αὐτόν;

— Πρὸς τὸν Μονσορώ; διάβολε!

— Ἐπίσης ἐγὼ· μάλιστα δὲ φρονῶ, ὅτι ἐπίτηδες ὑπεκρίθη τὸν νεκρόν.

— Ὅχι, αὐτὸ ὄχι! ἔλαβεν ὠραῖον ξιφισμὸν εἰς τὸ στήθος, ὥστε αὐτὸς ὁ μωρὸς Ρεμῆ, ὅστις τὸν ἔσωσεν, ἐπίστευσεν αὐτόν πρὸς στιγμὴν νεκρόν· ἡ ψυχὴ του θὰ εἶναι καρφωμένη εἰς τὸ σῶμά του.

Ἐφθασαν πρὸ τοῦ θερμοκηπίου.

Ἡ Ἀρτεμις προσεμείδισκε τῷ δουκὶ εἴπερ ποτε ἐπιχαρίτως.

Ὁ δούξ εἰσήλθε πρῶτος καὶ εἶτα ἡ Ἀρτεμις· ὁ Μονσορώ ἐπίσης ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' ἡ θύρα ἦτο στενὴ, ἐνῶ τὸ φορεῖον εἶχε πλάτος ἕξ ποδῶν.

Ἐνώπιον τοῦ προσκόμματος τούτου, ὁ Μονσορώ ἐξέπεμψε βρυχηθμόν.

Ἡ Ἀρτεμις οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοὺς ἀπελπιστικὸς μορφοσμούς τοῦ συζύγου της.

Ὁ Βουσύ, διὰ τὸν ὁποῖον τὸ μειδιάμα τῆς νεκρᾶς γυναικὸς, εἰς τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν εἶχεν ἐθίσθῃ ν' ἀναγινώσκῃ, εἶχε σαφῆ ἔννοιαν, ἔμεινε παρὰ τῷ Μονσορῷ ἐν πλήρει ἀταραξίᾳ.

— Μπαίως ὀριγίζεσθε, κύριε κόμη· ἡ θύρα εἶναι πολὺ στενὴ, ὥστε ἀδύνατον νὰ διέλθῃτε δι' αὐτῆς.

— Ἐξοχώτατε! ἐξοχώτατε! ἐκραύγαζεν ὁ Μονσορώ, μὴ εἰσέλθῃτε εἰς τὸ θερμοκήπιον, διότι ὑπάρχουν θανάσιμοι ἀναθυμιάσεις, ὑπάρχουν ξένα φυτὰ, τὰ ὁποῖα ἀναδίδουν δηλητηριώδες τὰ ὄσμήν, ἐξοχώτατε!

Ἄλλ' ὁ Φραγκίσκος δὲν ἔδιδεν ἀκρόασιν παρὰ τὴν συνήθη αὐτῷ σύνεσιν, εὐ-

τυχῆς ὅτι ἠσθάνετο τὴν χεῖρα τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, εἰσέδυνε εἰς τοὺς χλοερούς διαδρόμους.

Ὁ Βουσύ ἐνεθάρρυνε τὸν Μονσορώ νὰ ὑπομένῃ τὰς ἀλγηδόνας, πλὴν, παρὰ τὰς παραινέσεις τοῦ Βουσύ, συνέβη ὅτι εἶδε νὰ συμβῇ ὁ Μονσορώ δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρει, οὐχὶ τοὺς φυσικοὺς πόνους, ἀλλὰ τοὺς ἠθικοὺς, ὥστε ἐλιποθύμησεν.

Ὁ Ρεμῆ ἐπανεκλήσατο ἅπαντα τὰ δικαιώματά του καὶ διέταξε νὰ μετενεχθῇ ὁ πάσχων εἰς τὸν κοιτῶνά του.

— Καὶ τώρα, ἠρώτησεν ὁ Ρεμῆ τὸν Βουσύ, τί ὀφείλω νὰ πράξω;

— Νὰ τελειώσῃς τὸ αἰσιῶς ἀρξάμενον ἔργον σου· μένει παρ' αὐτῷ καὶ θεράπευσέ τον, εἶπεν ὁ Βουσύ.

Εἶτα δ' ἀνήγγειλε τὸ γεγονός πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα. Αὕτη ἐγκατέλειπε τὸν δούκα δ' Ἀνζιού καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν πύργον.

— Ἐπετύχομεν; εἶπεν αὐτῇ ὁ Βουσύ, ἐνῶ διήρχετο πλησίον του.

— Τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν ἡ Ἀρτεμις· ὅπως δῆποτε, μὴ ἀπέλθῃτε πρὶν ἢ ἴδῃτε τὴν Γερτρούδην.

Ὁ δούξ δὲν ἠγάπα τὰ ἄνθη εἰμὴ διότι ἐπεσκεπτετο αὐτὰ ἐν συνοδίᾳ μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπομένως, ἅμα ὡς αὕτη ἀπεμακρύνθη, ἐνεθυμήθη τὰς πρὸς αὐτόν συστάσεις τοῦ κόμητος καὶ ἐξῆλθε τοῦ θερμοκηπίου.

Ὁ Ριβεϊράκ, ὁ Λιβαρότος καὶ ὁ Ἀντραγκὲ παρηκολούθησαν αὐτόν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἡ Ἀρτεμις εἶχε φθάσει πλησίον τοῦ συζύγου της, πρὸς δὲν ὁ Ρεμῆ ἔδιδε νὰ ὀσφραίνηται πτητικὰ ἔλαια.

Ὁ κόμης δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμὰι σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχ. τελῶν.]

Στεφάνου Θ. Ἐξόνου: Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, ἢ τοῖς Σχηματῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδόσεις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα Ἡ Καταστροφή τῶν Γερνισσάρων, Τόμος 2 Δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου Θ. Ἐξόνου: Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὀκτώδεσις Δραχ. 4. [4,50]

Γεωργίου Α. Βαλαβάρη: Διηγήματα, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγήματα . . . Δραχ. 1. [1,20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας Δραχ. 3. [3,30]

Γεωργίας Σάνθη: Λέων Λεωνῆς, μετάφρασις I. Ἰσιδ. Σκυλίση . . . Δραχ. 1,50. [1,80]

Αἰμιλίου Ριβολύργου: Τὰ Δύο Λίβνα, Δρ. 1,60 [2]

Κομησσοῦ Δάκ: Ἡ Ὁραία Παρισινὴ λπ. 60. [70]

Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου: Τὸ Τριακοσιᾶδραχμόν Ἐπαθλον λπ. 50. [60]

Παύλου Μαρτεράζα: Ὑγιεινὴ, μετάφρασις Ν. Ἀξελού, ἰατροῦ. . . . Δραχ. 4. [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγειροῦ): Σύγγραμμα Μαγειρικῆς. . . . Δραχ. 4. [4,30]

Δημοσθένους Ν. Βρατσάνου: Τρεῖς μῆνες παρὰ τῆς Δουκίσσης τῆς Πλακεντίας, συλλέγον Α' λπ. 40. [45]